

1-3

53

ВОДИТЕЛИ!
ЗНАК «ДЕТИ» ТРЕБУЕТ
СВОБОГО ВНИМАНИЯ!

Куда Житомир 54
вул. Чкалова 52
кв. 38

Кому Мамянку Володис-
меру Автоновичу.

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

261034

Житомирська обл.
Герняхівський р-н
с. Іванов

Терасинчук М. М.

752054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
11.07.88. 88.88226. Цена 6 к. Рисунок художника В. Хмелева

20

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

- 1 -

i-3

Я гр. с. Іванкова Геринівського району
Житомирської області.
Гераклитун Марія Михайлівна.

“Я вихисую газету Сільські Вісті” вона
для мене особливо теперішнього
врання дуже цікава. Прочитала
я статтю за грудня цього року
“33ї-20мвг” і решила написати Вам
“те що я бачила на свої оці,
Мамі вже 69р. Я в 1933 році ходила
в школу у 5ї клас в сусідньому селі
Зорошів, за 2км. від нашого села.
Мій бабцю для розкумарування не
тигняв і відки годів в сільраду не
мав, це було в 32р. Осічню, прийшла
до нас сільрада і забрали в нас
дещо було і картоплю і зерно і пшасан
було на неї в замітку кг. два пшасані
і маку і це забрали, і подумки і побіль
і одразу всі заребли і на нас лину
ветряки з ліва порову, оставили
нас 5 душ на голодну смерть.

як виводили корову з хайва то шведи
моя сестра плаче, просить їх щоб
вог оставили нам корову. Я сама
старша і збрати менших, кричимо
величимо, хочемо корову за гроше
тільки до себе, а цей ігор-виконавць
який тільки в корову, цей напало на
нас штурнув і кричить одшідіть до
фамулеті по ребрах". Я на другій день
пішла в школу з мамою і зійшла в
учительську і розказала всі директору
школи і сказала, що я в школі голодна
ходити не можу, я змушена поїдець
у гору. Директор школи мені порекомендував
щоб я лігну своєю рукою написала
жалобу в Київ до т. Постишева з прозою
бо повернути корову. Я написала
Постишеву, жалобу і прозбу своєю
рукою, як уміла. Через деякий
час прийшов мені лист і разом
в Раїспоснає, щоб повернути нам
корову. Такім чином сім'я
повернула нам корову і ця корова

спасла нас життя. Мати збірала
масло, а батько носив його в пестині,
до якіхось знайомих пестив і прошивів
від їх одні буханочку хліба і такою
щоб заредав його собі, він його
не їв би, а ми були голодні то батько
вручав по маленькому кусочку того
хліба до борщу з горохатим шавлю
і мовою і пересолом забіляши, ні картопля
ні крупиці і він такий був добрий тоді
що з'їв би його всім за раз. Але батько
держав буханочку за підпідом на бочку
Одного дня в Неділю батько бере мене
з собою в пестині, щоб удвоє стати в череді
і взяти хліба, бо давали по одній буханці
вручі. Як ми пішли в пестині відомо
18 км, дивлюся там лежить мертва
людина, там лежить група і туди
і так по дорозі валилися мертві люди
не якіх ніхто і не звертав уваги.

Прийшли ми в город, ще здаліка
видно що дуже велика толпа
людей коло магазину, ми пройшли
сиди до магазину, це був у нас,

спредітте, була сама чарода, і мати
 був крик і лайки що не виносимо.
 Ято слабийий зразу валився під ноги, а
 хто туль кренішич ходив по їх ботинкам
 цогами, всі пробивали до дверей магазюна
 а ті що під цогами осталися меротвіи,
 батько подивився на це все, дай пішов
 до педигів дав їм масло а вони піку
 дали бухаложку хліба. Ще там
 я знав в.с. Зорюкові де я ходила в
 школу пече одна сім'я, мати, дочка
 і зяті, дочку і зятя вивели на Сибіро
 і все в їх сім'ю забрало, а мати
 осталися сама і немоча собігав
 реди єдиона була облягла і неї
 не вчу ає, гризли щурі, вона
 не мала сили їх відігнати, вони
 її повигозули міткі і стегна і
 так вона і померла.

Найбільше люди спасалися змишю
 картоплею, добали по польових
 полях картоплю і пекли з неї пампушки,
 а то барки городячий цавель
 мободу, молодий кавер,

- 5 -

Хто гни м'як тим сподобся. А хліба
тільки люди пропадали а спот
і в люди і в к-ні не вставали на
ноги їх піднімали а вони знов
падали а коні такі були ~~що~~ моцци
версували, що тожє падали з ніг
і пропадали. Як настало время
на весні садити пшеницю то люди
бігли з охотою, щоб укрести у пазуку
хот 5 картонич і вже день сім
перелетіве, а дехто крав у лісі
дрова і возили у містечку продавали.
В 33р. це було дуже велике
сходженье, велике бедствє, і що
зарає трудно споминати це
страхінте не вимосіме.

Отак Сталін похазяював у нас
на Україні.

Але —

А дяди люди годда-
мея нового хліба
і вдовам понаїдали
і раптово померли.